

ŠTEKSON

91. DAVS

III. ROCNÍK 12/2018

Ahoj kamarádi a kamarádky!

Celosvětové potlachy byly určeny hlavně pro trempy v emigraci. Účelem bylo, aby se jednou za 5 let sjeli všichni ke společnému potlachovému ohni.

10. Celosvětový potlach v Texasu je poslední tohoto druhu.

My, trempové z STO Vancouver a několik kamarádů z jiných částí Kanady jsme ale dospěli k názoru, že by byla škoda ukončit celosvětová setkávání trempů.

Zveme vás tímto na potlach, který je určen pro kamarády z celého světa a ponese název "Kanadské Letokruhy."

Potlachový oheň vzplane v roce 2021, pravděpodobně koncem června na Bush River v British Columbia.

Nabízíme tímto zároveň myšlenku k pokračování těchto potlachů, pokud se najdou kamarádi ochotni právo pořádání Letokruhů převzít a tím tak založit novou trempskou tradici.

Název by se potom měnil podle země pořádání. Na příklad České Letokruhy nebo Australské Letokruhy a tak dál.

Budeme se na vás těšit a včas vás budeme informovat o podrobnostech.

Ahoj Tony!
S.T.O. Vancouver

VELKÝ PIVNÍ VANDR Jiří Löfelman Léfa

Ilustr. foto

IX. pokračování – přepis Iva Sluničko

Neděle 26. 8. 1973

Poslední ráno **VELKÉHO PIVNÍHO VANDRU** bylo prosyceno hustým mlžným oparem, který se tiše plazil po okolních polích a z lesních zákoutí vystupoval k letní obloze jako cáry hedvábných pavučin, rozedraných o pichlavé větve smrkového porostu. Kolem deváté hodiny ranní se mlžný koberec nadobro vytratil a trampíkům vrtícím se v pozvolném probouzení tanula na mysli jediná nepříjemná myšlenka, která neúprosně připomínala skutečnost, že bohužel již nastal poslední den jejich desetidenního vandrování po rodné vlasti české. Nálada byla, jak se říká pod psa a právě příšlý den byl podmračený jako tváře zesmutnělých kamarádů, balících

skoro nehlukně své nevelké torny, na jejichž vzhladu si každý tramp s velikou vážností zakládá. Nutno ještě říci, že kamarádi z Hobart Campu měli své torny vždy pečlivě sbalené a co se týče tohoto směru, byl nejlepším příkladem pro své okolí dlouhovlasý tramp Mártý.

Po ranním balení svých trampských svršků i spodků a po důkladném úklidu povalující se slámy, byla kamarády provedena kontrola stavu veškerých financí, při které bylo bohužel zjištěno, že na každou hlavu jejich trampského spolku zbývá už jen pouhých dvacet pět korun československých. Kamarádi trampové vidíc, že nastalá finanční situace je více než na pováženou, usnesli se tudíž na plánu, který ukládal pěší túru do vsi Krhanice a poledním vlakem odcestovat do rodného Radotína, kde v baru Berounka měla se konati důstojná oslava k příležitosti navrácení se trampů Hobartáků v rodný kraj. Cesta do vísky Krhanice nebyla až tak daleká a tak trampové kráčeli tempem, co noha nohu mine. Na vaření nebyla pražádná nálada, a tak po chůzi trávající asi jednu hodinu vkročili trampové na posvátnou půdu krhanickou, držíc v ruce hrdě vztyčený rozvinutý hadrový transparent s nápisem země živitelka, který vláčeli s sebou až z jihočeského městečka Třeboně. Rozdovádění trampíci svůj fór vylepšili tím, že transparent byl svými nosiči rozvinut na celu šíři místní vozovky a jel-li proti nim motorista nebo cyklista ruce trampů, držíc dřevěné žerdě, na smluvené znamení klesli směrem dolů, až se žerdě dotýkaly krajnic vozovky a tím pádem napnutý hadrový pás transparentu tvořil nízko nad silnicí jakoby staženou závoru.

Nutno dodat, že každý řidič dvoustopého vozidla vida zábranu v cestě, ochotně svého Šemíka zastavil a nechal si předložit od obchodníka Šejny zboží, které čítalo tři krabičky pánských pryžových ochran, jenž tramp Šejna tajně zakoupil v třeboňské drogerii a jeden silně zahnojený hřeben, kterémuž scházela jen pouhá jedna čtvrtina jeho původní délky. Po pátém neúspěšném pokusu prodeje těchto nemovitostí, tramp Šejna konečně zanechal ziskuchtivého obchodování a nafukujíc bílé pánské ochrany jako balónky pořízené na Matějské pouti, vypouštěl je pak před místní restaurací, zvané u Tomky, do volného ovzduší. Když byla poletujícím vánkem odváta poslední nafouklá primeroska pravil tramp Cvalda, že již trpí tak děsným hladem až mu

křeče vnikuvší v jeho zesláblé útroby hrají čardáš a posléze začnou snad i plakat. S lítostí malého děcka upřel Cvalda zraky na svůj splasklý břich, který mu visel dolů jako zvadlý prs devadesátileté stařenky a z pochvy právě vytrženým loveckým nožem chystal se spáchat na sobě řez zvaný japonskými samuraji harakiri. Nebýt jeho dobrých kamarádů, kteří ihned zabránili Cvaldově ruce dokonati toto sebevražedné dílo, nepozřel by již nikdy tento zteplý mladík opojného nazrleho nápoje zvaného tak prostě - pivo. Po této smutné scéně bylo trampy rozhodnuto, že se jednotně odeberou do místní palírny u Tomky a dají si tam k jídlu ohřáté, libě vonící párky s hořčicí a k zapití této chutné uzeniny bude každému jednotlivci povolen jeden kyblík chlazeného piva. Tramp Cvalda, slyšíc o párcích zapíjených pěnivým pivem, bleskurychle pookřál a obličej se mu roztáhl v úsměv charakteristický pro dobře známý výjev, kdy dobrý voják Švejk pronesl větu "byl jsem superarbitrován pro blbost, prosím".

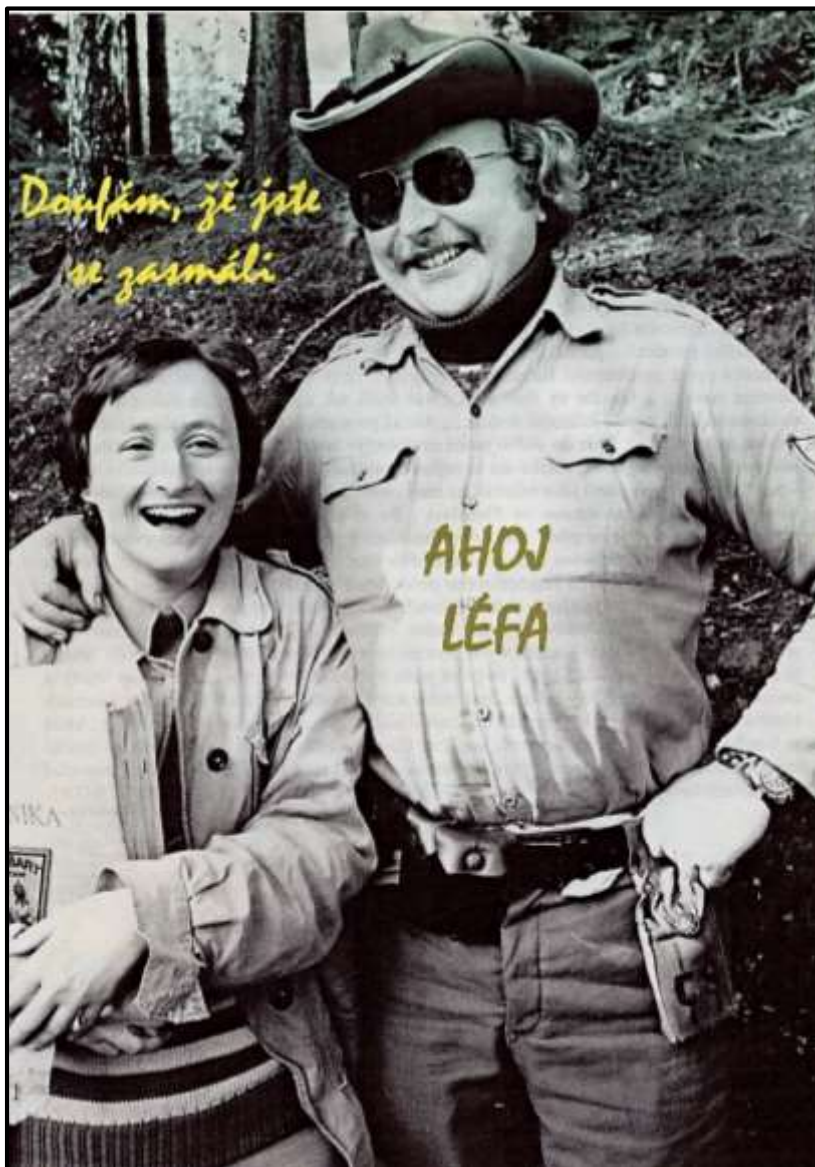
Hospůdkou u Tomky se linulo nepříjemné šero, které jak bylo zřejmé, muselo být udržováno uměle, protože paní hostinská byla tak zchátralého vzhledu, že její skutečný věk by neodhadl ani odborník archeolog zaměřený speciálně na pravěk. Skřehotavý hlásek scvrklé šenkýřky se konečně rozvibroval otázkou. "Čo si budete pšát mládenci"? Jako výstřel z kanónu značné ráže ozvala se z trampských úst sborová odpověď, párek a pivo. Hostinec byl plný breptajících lidiček marně čekajících na svůj příděl piva a jiných omamných lihovin. Po půl hodinovém čekání někdo z temného koutku utrousil rozhořčenou poznámku: "Kdyby sem ta mumie dala alespoň mokrej hadr, ať tu nesedíme tak blbě na sucho" a na to se ozvala pěstí utvořená rána, která málem rozštípla vrchní desku bytelného hospodského stolu. Vzápětí po hřmotné ráně vrzly dveře u smrduté kuchyňky a rozespálá sklérozní vycmrdlá postava babky se přišourala ke značně staré oplzlé pípě a pomalým tempem počala bryndati pivní splašky do téměř neprůhledných pivních půllitrů. Po slabé hodině zavoněly výčepem i chřupavé párečky a ve tvářích místních štamgastů rozhostil se blažený klid. Hladoví trampíci zhlkli své porce s takovou rychlostí, že chvílemi místo do párků zakousávali se i do svých vlastních prstů, ve kterých přidržovali teplou voňavou pochoutku.

S posledním hitem piva trampíci urychleně zaplatili svou dopolední útratu a ubírali se k očekávanému vlaku, který měl podle jízdního řádu za nedlouho přisupět.

Na krhanickém nádraží, přešlapujíc z nohy na nohu, náhle zjistil tramp Šejna, že v restauraci u Tomky zanechal svůj staříčkový fotoaparát, jehož původní majitelkou byla Šejnova půvabná sestra Irena. Na Šejnově čele rázem vyvstaly krůpěje studeného potu, které svou velikostí připomínaly rumové pralinky, tak se Šejna bez jediného slova jal tempem sprintera střeleného prasečí solí do hýžd'ových svalů uhánět zpět do hostince u Tomky. Po krátkém pátrání v této restauraci, zjistil tramp Šejna skutečnost, že jeho předpotopní fotoaparát odcizil nějaký brunátný skřet romského původu, který v hostinci obchodoval se zbožím, které vlastnoručně vyřezal za dlouhých zimních večerů z nepříliš kvalitního dřeva. Když poškozený tramp Šejna dorazil zpět ke svým kamarádům trampům a vyložil jim nastalou situaci, bylo ihned rozhodnuto, že zmíněného cikána pokusí se společně dopadnout a při té příležitosti s chutí přímo drastickou, nacpou mu do otvoru, kterým vychází z těla smrdutý hnědý odpad jeho vskutku povedené řezbářské zboží, které čítalo pár dřevěných píšťalek, kvedlaček a neforemných měchaček. Jelikož za Romem nezbyl ani pšouk, museli se trampové po půlhodinovém pátrání vzdáti naděje, že zmíněného zlodějíčka dopadnou a tím pádem se nebude konati ani fuga pro cikánský zadek a čtyři píšťalky v něm. Unavení jako honící psi, usedli trampové v prostorách restaurační verandy, kde byly zahradní židle a stoly, čekajíc na hosty, kteří za teplého počasí zde popíjejí lihoviny na čerstvém vzduchu. Jelikož polední vlak v čase honičky za loupežným cikánem odjel do dálavy, bylo trampy rozhodnuto, že do příjezdu dalšího vlaku zakoupí si ještě pár piv a trochu si i zabrnkají na své hudební nástroje. První tóny trampské písně, které se vloudily až do lokálu, přilákaly houf chtivých posluchačů, kteří jako vstupenku na koncert přinesli s sebou metr piv a velkoryse tento orosený dar postavili před bezedná ústa stále žíznivých trampů. S příchodem prvních místních krasavic byl čas odjezdu definitivně posunut až na pozdní odpoledne a s heslem dokud pivo bude, dobře je nám všude, rozjela se trampská hitparáda na plné obrátky. Asi po dvou hodinách hrátek a vrcholového pití bylo zřejmé, že žádný milodar v podobě omamného pivní moku již nezašplouchá před stále chtivými zraky trampů a tak nálada opadla do stádia umdlévání. V okamžiku, kdy kamarádi trampové počali oblékati své drnkací nástroje do pouzder, přisedl si k nim jakýsi podnapilý chlapík a pravil, že slaví dnes narozeniny a za nějaký ten metr piv by si rád ještě poslechl pár trampských písní. Oslavenci bylo vyhověno bez prodlení, a tak za nápěvu pijte, pijte lidičky, máte plné skleničky, zvolna plynul další čas. Tramp Šejna naladil takovou formu, že chvílemi pil i nosem. Odpoledne pak vyvrcholilo čistě chlapskou soutěží, která se nazývá pití piva na ex. Po malé rozcvičce, která se konala mimo rámec soupeření a v níž přihlášení soutěžící vyzunkli po třech pivech na ex, lehce zvítězil tramp Mártý, který vлил do svého bezedného chřtánu ještě pět exových soutěžních piv. O stupínek níže umístil se jakýsi čtrnáctiletý mládenec, který jak se říká, neměl nikterak pod míru, poněvadž jeho váha činila sto dvě kila. Jelikož vítěz soutěže počal se náhle jevit jako značně opilý, urychleně byl obdarován věncem, který byl vytvořen z chřupavoučkových dietních párků a pak podpírán svými kamarády trampy, byl naložen do pacifiku uhánějícího směrem k bájné Zbraslavi, kde proběhla ve značném veselí a jelikož dietní párečky podávané

jen tak bez chleba byly vynikající kvality, klouzaly do trampských žaludků jako při závodním klání.

Radost kamaráda, hlavního žrouta Cvaldy, při těchto lukulských hodech neznala pražádných mezí. Při pojídání patnáctého párku jedlík Cvalda, jak byl ve skvělé náladě, se dokonce pokusil navázat s právě procházející sličnou paní průvodčí vřelý milostný kontakt, ale byl ihned odvržen slovy. "Uhněte vy tlusťochu, vás bych tak chtěla živit" a pak z úctyhodné vzdálenosti ještě ztepilá průvodčí dodala. "Ale až po smrti ty bandasko". Jelikož měl tramp Cvalda stále ještě co cpát do svého nouzí utrápeného bachoru, nerozházela by v tu chvíli jeho nad míru spokojeného ducha ani ta nejhorší urážka, kterou by vyřkla jakákoliv sprostá ústa. Culíc se na své okolí jako měsíček na hnůj, vydržela jemu i ostatním kamarádům dobrá nálada až do výstupní stanice na Zbraslavi. Po téměř kaskadérském vypadnutí z útrob ocelového oře na pevnou půdu zbraslavského nádraží, nasměrovali trampíci své odpočaté dolní údy směrem k rodnému klínu radotínského údolí. Potíže nastaly pouze při přesunu zkratkou přes nerovný terén zemědělského pole, které se nalézá mezi Zbraslaví a korytem divé řeky Berounky, kterážto v těchto místech protéká radotínským rančem U vodníka. Tento úsek zemědělské půdy si z maximální blízkosti nejpodrobněji

prozkoumal silně společensky unavený vítěz soutěže v pití piva na ex tramp Mártý, poněvadž co polní brázda to pád na ústa. Veliké štěstí bylo, že polní půda byla řádně proschlá, a tak tramp Mártý si zachoval svůj vetčný oděv v celkem obstojném stavu, pouze v místech kolenních a loketních kloubů se jeho oděv zdál být protkán hliněnými nitěmi. Po malém polním extempore, které se konalo do dvacáté hodiny večerní, konečně vkročili věčně žízňiví trampové do závěrečné stanice **VELKÉHO PIVNÍHO VANDRU**, baru Berounka a tamtéž také skončilo velké pivní putování po vlastech českých trampů Mártýho, Léfy, Šejny a Cvaldy.

xxx IN PIVO VERITAS xxx

Povídku napsal Jiří Löfelman, trampy zvaný Léfa.

KIMBERLEY I.

VÝPRAVA DO WESTERN AUSTRALIA

Naše osmičlenná posádka jela ve třech autech a najeli jsme 10 100 km, z toho 1 700 km po 4WD cestách.

Z Adelaide jsme jeli po Stuart Highway, která vede přímo až do Darwinu. Po cestě jsme navštívili Andamooku a Coober Pedy, které jsou známé především nalezištěm opálu. Dále jsme projížděli malými

městečky Marla, Kulgera, Eridunda až do Alice Springs, která je uprostřed Austrálie v Northern Territory.

Po 400 km jsme navštívili místo zvané Devils Marbles, s obrovskými kulatými balvany. Jsou poskládané tak, že tvoří nádherné, kamenné útvary. Bylo zde veliké, divoké tábořiště s parkovištěm. Dále jsme projeli aboriginskou osadou Aileron, přes Barrow Creek, Tenant Creek, Renner Springs a Elliot až do Mataranky. Ta je známá termálními prameny. Je zde několik kempů, a tak jsme jednu noc v jednom z nich přespali. Další, již čtvrtý den naší výpravy, jsme dojeli do městečka Katherine. Zde jsme opustili Stuart Highway a jeli do městečka Kununurra. Na noc jsme se zastavili v kempu Lake Argyle, který je již ve státě Western Australia. Asi 35 km před Kununurra začalo mít naše auto problémy s vodou a přehřívalo se. Opatrně jsme dojeli do Kununurra a zavolali RAA. (žlutí andělé). Ti nám nebyli schopni pomoci, a tak muselo naše auto do servisu. Oprava se protáhla na 6 dní. Dvě zbylá auta, naší výpravy, pokračovala v cestě a my jsme se ubytovali v nedalekém kempu. Půjčili jsme si v půjčovně auto a jezdili po výletech.

Asi 50 km od Kununurra, po prašné cestě, ve směru na Wyndham, kempovali u řeky naši známí z Adelaide. Rozhodli jsme se je navštívit. Našli jsme však jen nešťastnou, samotnou Lídu. Jejího manžela Honzu odvezli narychlo kamarádi do nemocnice do Kununurra a odtud letecky do nemocnice v Broome. Nechali si ho tam několik dní na vyšetření, a tak jsme za Lídu jezdili na řeku. Rybařili, ale hlavně jsme pozorovali a fotili krokodýly, kterých tu byla spousta.

Zatím, co jsme čekali na opravu našeho auta, dvě zbylá auta naší výpravy se vydala k Mitchell Falls. Mitchell Falls je nádherné místo v Národním parku Kimberley ve Western Australia. Cesta k němu je asi 500km dlouhá, po kamenité, rozbité cestě. Na toto území mohou pouze auta s 4WD.

Po dvou dnech, se za námi do kempu, vrátilo jedno auto naší výpravy. Píchlí dvě pneumatiky a jednu poškodili. Posádka odmítla jet dál po nezpevněných cestách. Druhé auto se vrátilo další den, neboť jim prasklo péro u zadního kola, a tak jsme se zase všichni šťastně sešli v kempu u Kununurra. Po opravách všech tří našich aut jsme se rozdělili. Jedno, méně vhodné auto do terénu, se třemi pasažéry odjelo po asfaltových silnicích do Darwinu a potom zpět do Adelaide. My, se dvěma 4WD auty s pěti lidmi, se vydali z Kununurra přes Home Valley, Durack River do Drysdale River. Cesta dlouhá 350 km byla po prašné "roletě" lemovaná spoustou odstavených, rozbitých karavanů i aut. Dále jsme pokračovali asi 190 km po kamenité cestě se třemi brody přes potoky, až do Mitchell's River Park. Cestou jsme ztratili jedno přídatné světlo a píchlí pneumatiku. Druhé auto přišlo o tři přídatná světla a jeden tlumič.

V kempu v Mitchell's River Park jsme se ubytovali. Měli jsme v plánu pěší výšlap k Mitchell Falls, ovšem ne po značených cestách, ale divokou krajinou od Surveyors Pool, který byl od kempu asi 20 km. Půjdeme krajinou, kde nejsou žádné cesty, ani žádné značky směrem k řece. Potom proti proudu a přijdeme k Mitchell Falls zespodu. Toto území patří Aborigincům a vstup je jen na povolení. To jsme samozřejmě neměli. Jeden z nás se tohoto výletu účastnit nemohl, a tak se nabídl, že nás k Sveyor's Pool zaveze, a pak se vrátí zpět, a počká na nás v kempu. Měli jsme v plánu se za dva dny vrátit.

V pondělí ráno jsme se nechali odvézt a vydali jsme se na cestu. Měli jsme jídlo na dva dny, vodu, spacáky a stan. Vodu jsme si údajně mohli cestou doplňovat z potoků, kterých podle mapy bylo cestou několik. K orientaci jsme měli kompas a GPS.

Za první tři hodiny, jsme podle GPS, ušli pouhých 870m! Neboť krajina, kterou jsme museli překonat, byla skalnatá. S báglem na zádech a při 35°C, s oblohou bez mráčku, to byla pěkná makačka. Po překonání části tohoto pohoří, jsme sešli k potůčku s překrásnými stromy. Na stromech žili velcí a agresivní mravenci, se zelenými zadečky, kteří nám velice znepríjemňovali cestu. Z potoka jsme se pořádně napili a udělali si zásobu vody. Pak jsme se drápali dál stejným terénem. Cesta žádná, jen strže a balvany. Asi v pět hodin odpoledne, na skalnatém poli, jsme pochod ukončili, protože v šest hodin večer, už většinou byla tma. Ušli jsme pouhé 4km!

V úterý ráno jsme vstali za svítání s tím, že se musíme co nejdříve dostat k řece. Když jsme se balili, tak se organizátor celé výpravy, vydal napřed s tím, že na nás na nedalekém vrcholku počká. Šli jsme po jeho stopách v písku a ve spáleništi, ale na kamenech pod skalami se nám jeho stopy ztratily. Na vrcholku na nás nečekal. Volali jsme ho, hledali, ale nikde nikdo. Mysleli jsme, že se vydal napřed, a tak jsme stále pokračovali směrem k řece. On měl kompas a my GPS. Ten den jsme po cestě žádnou vodu nenašli. Situace začala být vážná, protože už jsme měli každý jen asi šest deci vody. Po neskutečných útrapách a nekonečném a dost nebezpečném přelézání skalisek, nám GPS ukazovala, že jsme pouhých 800 m od řeky! Břeh byl

ale skalnatý a vysoký asi 50 m. Nedal se slézt. Hledali jsme nějaký způsob, jak se k řece dostat. Byli jsme tak blízko k vytoužené vodě, a přitom stále tak daleko!

Po delším pátrání a nezdařených pokusech, jsme nakonec našli v údolí vyschlé řečiště potoka, které směřovalo do řeky. Řečiště bylo plné ohromných balvanů a spadanych větví a přelézání bylo opět úmorné a pomalé. Asi 130m od řeky se náhle mezi balvany objevila tůň plná vody! Byla to stojatá voda, a tak jsme se báli, se jí rovnou napít. Rychle jsme rozdělali oheň a převařovali vodu a pili a pili. To jsme udělali asi třikrát dokola. Potom jsme teprve pokračovali dál k řece. Tam na nás ale čekalo překvapení v podobě mangrovníkového porostu a slané vody v řece, s mnoha stopami od krokodýlů na bahnitém břehu. Řeka z vodopádu se totiž vlévá do oceánu, a při přílivu se se slanou vodou promíchá. Po prozkoumání terénu jsme došli k závěru, že se u řeky přenocovat nedá. Vrátili jsme se tedy zpět k tůni, kde jsme převařovali vodu a pili, co se do nás vešlo, a dělali si zásobu i na druhý den. Byli jsme unaveni, ale měli jsme dostatek vody a po dvou dnech jsme se mohli i umýt! Původní plán byl, dojit k vodopádům podél břehu řeky, se ale teď zdál značně nebezpečný.

Ve středu ráno jsme vyrazili na cestu se 4 litry převařené a asi 6 litry nepřevařené vody. Vyšplhali jsme se z řečiště potoka na kamenitou planinu, která byla zarostlá tuhoun, pichlavou a lepkavou trávou. Občas jsme procházeli spáleništěm, prodírali se rákosím a vyschlými potoky plnými balvanů. Postupně, jednomu po druhém, nám začaly "odcházet" naše boty. I přes to, že byly kožené a určené pro chůzi v terénu, měli jsme všichni pořádné "žraloky".

Po úmorném, celodenním putování stále na slunci, jsme urazili snad 8 km a vypili mnoho vody z našich zásob. Pozdě odpoledne jsme našli opět vyschlé řečiště potoka. S vidinou čerstvé vody jsme se prodírali zarostlým řečištěm a padali přes kameny. Šli jsme až do setmění korytem, ale vodu jsme nenašli. Zůstali jsme v něm přes noc. Měli jsme asi 2,5 litru vody a nevěděli, co bude zítra. Trochu jsme se napili, snědli každý 1/2 konzervy fazolí a šli spát. Byl to smutný večer bez vody.

Podle plánu, jsme už měli spát v táboře.

Ve čtvrtek jsme vstali ještě před úsvitem. Vodu jsme rozdělili do tří lahví po 0,6 litrů. Zbytek, asi 1/2 hrnečku pro každého, jsme vypili a pak se vydrápali z koryta potoka a přes skálu jsme vylezli na planinu. Ta se po chvíli změnila na zarostlé, kamenité území s vyschlými potoky. Kolem 10 hodiny, jsme v jednom potoce uviděli zelené palmy. Šel jsem se tam podívat, ale voda tam nebyla. Po nějaké době se to opakovalo. Šel jsem vyschlým potokem dál a zdálo se mi, že písek je trochu mokrá. O kus dál jsem pak narazil na tůňku asi 70 cm krát 40 cm a 5 cm hlubokou. Tak rychle bágly dolu, a hrníčkem jsme nalávali vodu do všech nádob, které jsme měli. Pak, asi po 200 m, jsme se schovali pod převis. Rozdělali oheň a převařovali vodu. Uvařili jsme si čaj a polévku a konečně jsme i něco málo snědli. Byli jsme již od včerejška pěkně dehydrovaní, a tak jsme ani hlad necítili. Trochu jsem si odpočinul a vrátil se zpět do tůňky pro další vodu a pak pod převisem jsme přečkali největší polední žár. Stále jsme pak museli překonávat kamenité hradby, které neměly konce. Museli jsme vyhledat co nejschůdnější cestu a jeden druhému hodně pomáhat. Podle GPS jsme šli rychlostí asi 400 m za hodinu a k vodopádům zbývalo něco kolem 4 km. Odpoledne, když jsme přelézali už x tou kamennou hradbu a GPS nám slibovala konec kamení, jsme slezli

dolů, a objevili mezi balvany tůňku s průzračně tekoucí vodou. Konečně jsme se mohli napít studené vody. Nemuseli jsme převažovat. Nalévali jsme se k prasknutí. Opět jsme naplnili všechny nádoby vodou. Posílení a osvěžení studenou vodou jsme vyrazili na další cestu. Měli jsme před sebou další kamenné hradby, které jsme zdolali v rekordním čase. Teď už jsme netoužili po žádných vodopádech, ale jen po tom, být v táboře do setmění. Po nějakém čase kameny opravdu ustoupily a kolem 16 hodiny jsme už scházeli dolů, po kamenité planině s nízkou trávou. S každým krokem do údolí přibývalo porostu a na konec jsme se drali hustou, vysokou trávou, která nám při každém kroku podrážděla nohy. Byl to vysilující úsek cesty, ale vidina kempu nás hnala kupředu. Ještě jsme museli přebrodit dva potoky s vodou sahající po kolena. To už byla úplná tma, a my mokří, špinaví, roztrhaní, hladoví, ale zdraví a šťastní vešli do kempu.

V kempu jsme ale zjistili, že se náš organizátor výpravy ještě nevrátil. Doufali jsme, že už je dávno v kempu. Ale nebyl. Od kamaráda, který se výpravy nezúčastnil, jsme se dozvěděli, že už se po nás sháněl i správce kempu. Ten se také během chvilky objevil. Byl rád, že nás opět vidí, ale museli jsme mu nahlásit ztrátu jednoho člena výpravy. Než jsme vyšli na pochod, byli jsme domluvení, že nevrátíme-li se my čtyři do pátku do kempu, musí pátý člen nahlásit naši ztrátu. Proto jsme se cestou rozhodli pro návrat do kempu a nepokračovali dál k vodopádům. Správci kempu to však neuniklo, že nás přijelo pět a v kempu zůstal po čtyři dny jen jeden člověk. Správce ještě ten večer zahájil záchrannou akci.

Podle naší GPS nakreslil do mapy trasu našeho pochodu a vše nahlásil policii. Ráno přijela policie s pilotem helikoptéry a zahájili pátrací akci.

Ted krátce popíše příběh ztraceného:

Ten vyšel dle dohody na hřeben, ale musel si "odskočit" do křoví. Když se vrátil a nenašel nás, tak chvíli čekal a i volal. Pak podlehl podezření, že už jsme odešli, a tak vyrazil "za námi". A tak nám vlastně utekl, protože my jsme ještě nevyšli! Proto jsme viděli několikrát jeho stopy. Šel jako my k řece, ale na rozdíl od nás, u ní zůstal, a pokračoval proti proudu k vodopádům. Musel si často prosekávat mačetou cestu hustým, mangrovníkovým porostem. Jednou, při přelézání skalnatého břehu, do řeky spadl i se všemi věcmi. Musel pak usušit oblečení i spacák. Na štěstí měl tenkou, záchrannou fólii, ve které přečkal noc. Pak se dostal do míst, kde musel přeplavat asi 20 metrový úsek. Udělal si malý vor, na který si dal bágl a přeplaval. To vše za přítomnosti krokodýlů, kterých tam bylo požehnaně. Jen zázrakem se mu nic nestalo! Když značně unaven došel k vodopádům, zjistil, že vylézt po skalách nahoru je nad jeho možnosti. Vrátil se část cesty zpět, kde našel schůdnější cestu. Po všech útrapách a namáhavém výstupu se dostal na turistickou stezku, která vede z kempu k vodopádům. Tam potkal turisty, které požádal o nějaké jídlo. Od úterý od rána, kdy s námi posnídal, měl do pátečního poledne totiž pouze jednu malou konzervu fazolí. Turisté, na setkání s ním, budou asi dlouho vzpomínat, protože málo komu se poštěstí, aby na něho z propasti vodopádu, vylezl špinavý, otrhaný a vousatý chlap, asi 187 cm vysoký a 100 kg vážící a s mačetou v ruce. Nedaleko od místa, kde vylezl, bylo malé letiště pro vyhlídkové helikoptéry. Jakmile ho pilot spatřil, přednostně ho naložil a vysadil ho pak na druhé straně vodopádu. Správce nám ho asi kolem 13

hodiny přivezl do kempu. Byli jsme moc šťastní, že ho živého, a až na nějaké odřeniny, zdravého opět vidíme. Z jeho očí ale bylo patrné, že si sáhl až na dno svých sil. Rychle se najedl a s úlevou šel spát.

Odpoledne jsme se vydali k vodopádům. Tentokrát už ale způsobně a po značených cestičkách. Byl to úžasný zážitek, který bych každému přál vidět. Po návratu z procházky jsme si udělali taborák, a již s úsměvem, jsme si ještě jednou naši túru probrali.

Od správce ani od policie jsme po celou dobu pátrání neslyšeli jedinou výtku nebo narážku na naše porušení zákazu. Byli příjemní a ochotní udělat vše pro jeho záchranu. V sobotu ráno jsme se s nimi přátelsky rozloučili a hned jsme se vydali na zpáteční cestu. Mimo jedné, prasklé pneumatiky se nám nic vyjimečného nepříhodovalo a ještě ten den jsme dorazili k městečku Kununurra, kde u řeky pobývala naše známa. Manžela jí měli pustit z nemocnice v pondělí. Celou neděli jsme strávili na řece rybařením. Večer jsme se slavnostní večeří a taborákem rozloučili s tříčlennou posádkou druhého auta. Oni v pondělí ráno odjeli směr Adelaide. My jsme odpoledne odjeli do městečka Kununurra na letiště, vyzvednout maroda Honzu. Na letišti jsme ale čekali zbytečně. Kvůli špatným výsledkům testu musel Honza v nemocnici ještě několik dnů zůstat.

Ráno jsme se s Lídou rozloučili a jeli jsme si prohlédnout Národní park Kakadu. Odtud jsme jeli do Darwinu. Prohlédli jsme si noční Darwin a přespali tam u známého. Ráno jsme nakoupili nějaké dárky a vydali se pomalu domů. Cestou jsme ještě navštívili Národní park Litchfield. Je tam spousta krásných vodopádů a jezer, ale cesty pouze pro 4WD. Díky našemu autu, jsme vše bezpečně projeli, i když v některých brodech byl až jeden metr vody. Neodpustili jsme si přespání u Devils Marbles. Byl to kouzelný večer u taboráku, v pozadí s krásnými červenými balvany. Po prohlídce Alice Springs jsme se zajeli podívat do Palm Valley. Cesta tam vedla kamenitým a hodně rozbitým terénem a samotné Palm Valley nebylo tak oslňující, jak jsme si

mysleli. Museli jsme se opět vrátit do Alice Springs a tak jsme si dost zajeli. Cestou jsme se ještě zastavili na noc v Andamooce u našeho přítele. Ten nás druhý den povozil po dolech, kde se nacházejí opály, a po obědě jsme odjeli do Adelaide. Po šesti hodinách jízdy jsme dorazili domů.

Ahoj Franta

Z TRAMPSKÝCH PLACEK

KE KOZOVY VEDE NOVÁ STEZKA LESEM

Lidé už nemusí uskakovat před auty. Z Oldřichova vede nová lesní stezka. Místo frekventované asfaltky je nyní příjemná procházka v jizerskohorských bučinách. K „bráně Jizerských hor“ v Oldřichovském sedle už dojdou všichni pohodlně po nové lesní cestě, která začíná pár metrů za obcí a končí u restaurace Hausmanka U Kozy.

KAMARÁDE AHOJ!

V pátek 9. listopadu jsme se naposledy rozloučili s kamarádem Jarinem, který dnes už hraje tam na té druhé straně řeky, kde bude žít navěky!

Vánoční nabídka Trampského muzea pro kamarády

U příležitosti 100. výročí vzniku trampingu vydalo Trampské muzeum odznak.

Odznak je v plechovém provedení o průměru 37 mm viz ukázka :

Cena odznaku je 49,- Kč a je možné si jej osobně zakoupit na adrese : **Jiří Jedlička, Smetanova 591, 534 01 Holice**, po předběžné domluvě termínu na tel. : **732 340 998**, či e-mailem na adrese : **jirka.fred@gmail.com**, případně zde dojednat individuální způsob dodání.

Minimální počet pro objednání je 5 ks odznaků.

Můžete tak darovat vánoční dárek svým osadníkům a kamarádům.

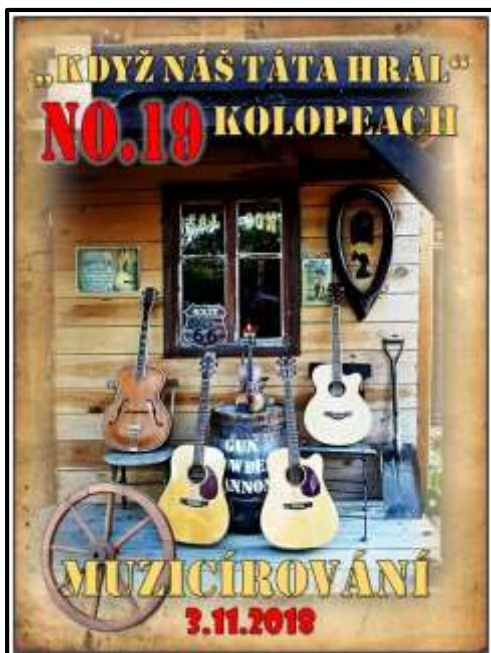
Hezké vánoce a hodně pěkných vandrů v příštím roce

*přeje
kolektiv Trampského muzea*

CELOSVĚTOVÝ POTLACH

Milí kamarádi. Skončil neuvěřitelný potlach, kde se sešlo nejmíc kamarádů a kamarádek co si člověk může představit. Petr neboli Farář proto udělal spoustu práce, abychom se všichni sešli. Patří mu zato velký dík. Je to fantastický člověk. Řada vynikajících muzikantů. Soutěž zpěvu naprosto vyrovnaná. Blahopřejeme všem, co se zúčastnili. Těším se na další krásné setkání a věřím, že toto nebylo poslední. Ahoj!
/PŘEVZATO/

NO.19 MUZICÍROVÁNÍ

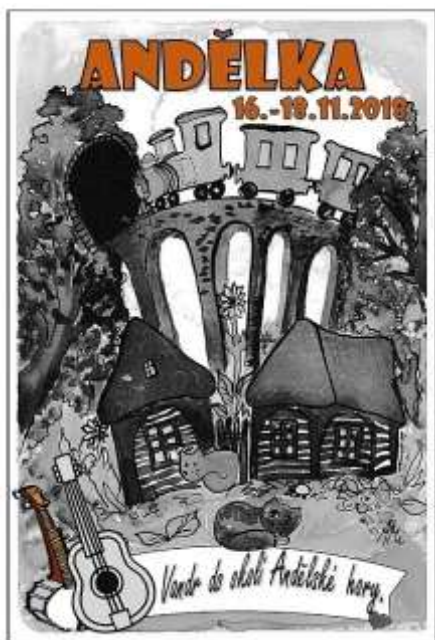
Po půl roce jsme se zase sešli na ranči na našem muzicírování, které jsme kdysi věnovali naším tátům, když ještě hráli. Nejdříve proběhla malá sobotní brigáda, protože práce je na ranči vždycky dost. Obložili jsme strop v šerifovně a byly zkráceny pražce za **SALOONEM**. Oběd jsme pak měli ještě venku, počasí docela přálo. Pak jsme s nastávajícím soumrakem zalezli do našeho **SALOONU LILLY**. Tady jsme si krásně zajamovali a decentně oslavili i narozeniny Aničky a svátek Kardeho. Kantor pak prohlásil, že to bylo takové „komorní hraní“, protože se nás byla plná komora!

Anička přijímá velké gratulace...

VANDR NA ANDĚLKU

Libereckým pacifikem jsme vyrazili, jak se říká, vstříc novým dobrodružstvím. Naším cílem byla bouda vodních skautů z Flotily Liberec, kde jsme se hodlali na první letošní mrazivý víkend utábořit.

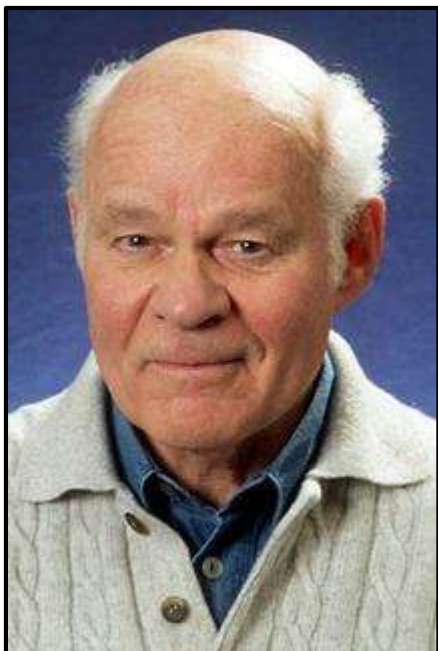
V boudě bylo velmi příjemně teplo a my lehce oslavili narozeniny Saši a svátek tesáka Kardeho. Sobotní mrazivé ráno se časem proměnilo v krásný sluncem zalitý den a my na lanovce překonali místní dravý tok řeky Nisy, abychom mohli následně vylézt na již neobydlený hrad Hamrštejn, kde jsme si v místech, kde

mohla být kdysi kuchyně, rozdělali oheň a opekli uzeninu. Nutno podotknout, že vzhledově vypadala úplně nejlépe klobása Kardeho, ale její chuť jsme nepoznali, protože jmenovaný majitel ji pozřel úplně sám!

Z Hamrštejnu jsme opět po lanovce překonali Nisu a pak vyrazili do nedalekého Kryštofova údolí, kde bylo lidí jak mravenců, protože se zde konaly ukázky řemesel. Všude ale panovala sváteční nálada. My dali svařák a poslouchali vystoupení kapely kamaráda Šmudly, kterého jsem neviděl asi třicet let. Večer jsme si pak na boudě zahráli i my trochu toho trampgrassu z Polomených hor. **Ahoj Cipajs.**

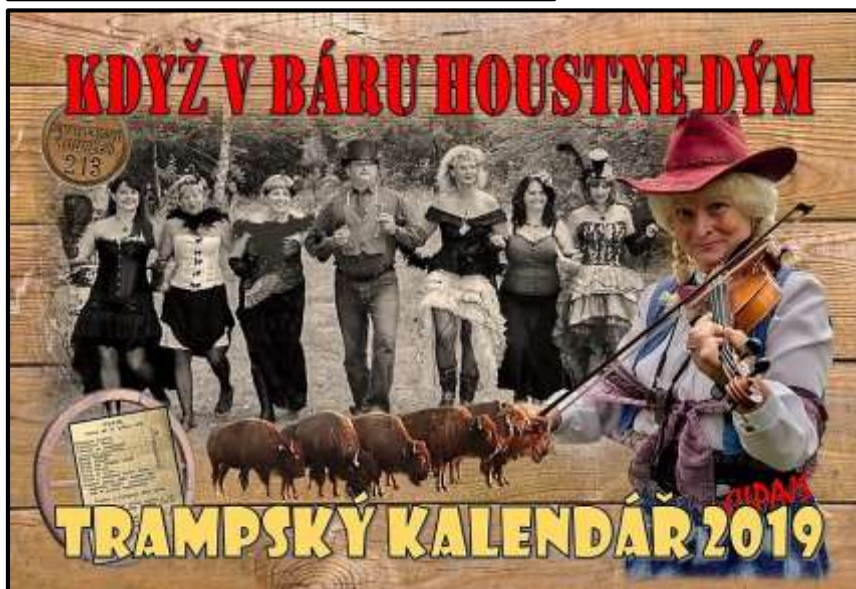

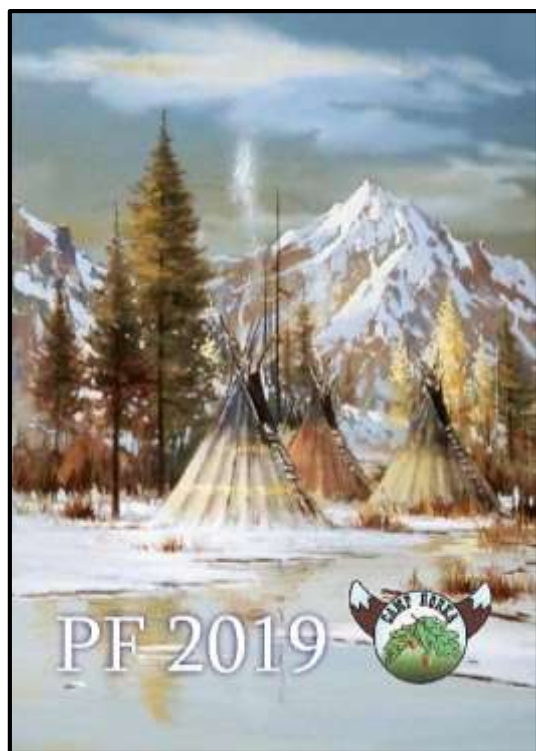

SAM HAWKENS OSLAVIL 92 LET

RALF WOLTER, německý herec – komik. Pochází z umělecké rodiny, jeho otec byl kabaretní a varietní herec, zpěvák a akrobat. Herectví vystudoval v rodném Berlíně, kde také začal hrát nejen v tamních divadlech, ale vystupoval i v kabaretech. **Narození:** 26. listopadu 1926
92 let, Berlín, Německo

SEVERSKÁ DVOJKA 1979 vydala malonákladově svůj tradiční kalendář, který je tentokrát věnován po Rychlých šípech, našim děvčatům. Kalendář bude opět postupně vycházet na zadní straně ŠTĚKSONU.

První PF přišla tradičně od kamarádů z HORKA CAMPU.

SVATOJÁNSKÉ PROUDY OPĚT NAD HLADINOU

Svatojánské proudy, ty ztracené dávno pod Štěchovickou přehradou, jsou dodnes opěvovány v trampských písních. V pátek a v sobotu na konci listopadu, byla ojedinělá příležitost vidět a hlavně slyšet alespoň horní část Svatojánských proudů. Už na kopci u Třebenic bylo slyšet hučení řeky, které každým krokem směrem dolů sílilo a byl to opravdu skvělý zážitek. Hladina přehrady byla z důvodu jakési opravy snížena o asi pět metrů, což stačilo, aby horní část Svatojánských proudů až pod vyhlídku Bednář alespoň na pár hodin „zpívala“ jako kdysi. Objevila se i stará potahová stezka, po které koně tahaly šify proti proudů a kterou využívali předváleční trampové při koníčkování svých kánoí. **PŘEVZATO.**

VZPOMÍNKOVÝ POCHOD

Tradičně v listopadových dnech vyrazili osadníci WHITE STAR a další kamarádi v Krušných horách na vzpomínkový pochod po okolních osadách, který je věnován kamarádům, kteří již courají na svém věčném vandru. Ahoj.

VÁNOČNÍ RAPSODIE

Tak nám nastal čas adventní. Obchody a media na nás začaly chrlit vánoční zboží a reklamy, holčička s tatínkem opět kradou v lese stromeček, všude se uklízí, nakupuje, peče, zapalují se svíčky, zdobí domy a byty, prostě vánoční ruch je v plném proudu. Mám rád toto období, i když neuklízím a nepeču, které končí rozdáváním dárků, na které se samozřejmě těším úplně nejvíc.

Nedávno jsem si tak seděl na verandě na našem ranči, bylo docela na tuto dobu teplo, popíjel kávu a pozoroval klesající hladinu našeho rybníku, který má být kompletně renovován, no kompletně? Má dojít z větší části k odbahnění, aby ta část, co nebude odbahněná, mohla časem zase celý rybník zabahnit. Jak tak koukám na mizející vodu, tak jsem si uvědomil, že se zase blíží vánoční období a já začal vzpomínat, hlavně na vandry tohoto času adventního, prostě mě přepadla krásná nostalgie. Vzpomněl jsem si, jak jsme v 70. letech vyjeli s Bóžou od Lovců kožešin na Boží hod na velký zimní vandr na Jánský převis. Máma se tenkrát zlobila, že pojedou někam do mrazu a sněhu a pak mě začala spravovat moje děravé texasky. Táta nic neříkal a rovnou mě napakoval salátem a řízky, abych si trochu té sváteční pohody vzal s sebou do lesa. Když jsme vše pak konzumovali večer ve vlaku, tradičně v posledním vagónu, tak se k nám přidal i průvodčí. Bóža hrál na kytaru, že mu jeho holka mává a my poslouchali a gurmánsky kouřili cigarety značky *CLEA*, pili rum a bylo nám víc, než dobře, prostě „Pokoj všem lidem dobré vůle!“ Těch vánočních vandrů za ty roky, co běhám po této planetě, bylo více, než dost. Jeden se mě ale bohužel úplně totálně vymknul z běžných vandrovních vánočních atributů.

Před třemi roky jsme s Dědkem vyrazili těsně před Vánocemi svátečně naladěni na svůj další „důchodní vandr“, který každý měsíc jezdíme ve všední dny. Vyrazili jsme do Roverek. Počasí bylo nic moc, bylo mlhavě studené a hlavně vlezlé, bez sněhu, prostě žádná romantika, však nás Anička od toho vandru hodně odrazovala. My si ho samozřejmě vymluvit nenechali, protože jezdíme na „důchoďáky“ léta a rádi. Na

nádraží v hospodě, kde bylo liduprázdno, jsme dali pivko, možná dvě a vyrazili za soumraku vlakem vstříc novému dobrodružství. Vystoupili jsme v Blíževedlích na malém nádražíčku, které letos bylo oceněno, jako nejkrásnější a vyrazili do lesů za vesnici. Zima byla fakt vlezlá a severní vítr krutý. Dědek stále něco mlel pantem a já byl zachumláný v bundě US, ve které mě začala

být docela zima, která se pod tu mojí bundu vkrádala a využívala každou skulinku, aby se dostala pod ní a vůbec ji nezajímalo, že je z US a stála hodně peněz. Moc jsem Dědka neposlouchal.

„Honzíku, nezastavíme se jako správní křesťané u kostela?“ Najednou jsem zpozorněl a uvědomil si, že neúnavný Dědek dávno nemluví o trávníku, sadu a rybách. Něco jsem procedil do tmy pod mokkými vousy a rovnou jsem stočil své kroky do úzké tmavé uličky mezi domy. V dále začali štěkat psi.

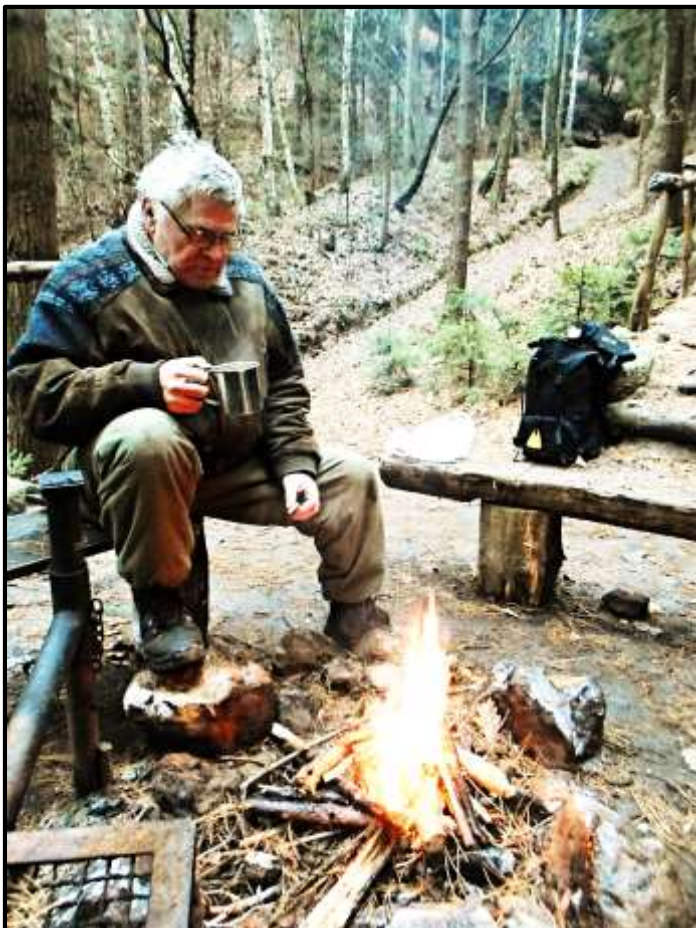
V hospodě Pod kostelem bylo příjemné teplo, v televizi zrovna běžel nějaký hokej, my seděli hned vedle pípy, kde nám sympatická hospodská natočila hned dvě piva, která jsme pak v klidu popíjeli a poslouchali řeči místních štamgastů. Ani nevím jak, ale na stole se objevilo časem i druhé pivo. S přibývajícím jídlem roste chuť, a tak se třetím pivem začali chodit i ferneti, prej na lepší trávení. Začal jsem správně tušit, že asi nebudeme dnes pospíchat, netuše, co nás dnes ještě v té tmě a zimě potká.

Vůbec nevím kdy, a jak jsme z té vyhřáté hospody vypadli do tmavé a studené noci, začal jsem vnímat až, když jsme stoupali na „Materhorn“ vedoucí na cikánskou jeskyni. Přitom stoupaní jsem si mlhavě vzpomněl, že Dědkovi někde u silnice upadlo celé jeho tělo do příkopu plného bláta. Když jsem mu pomáhal na nohy, tak se mu ruka do toho bláta úžasně bořila, určitě jsme se u vyprošťování smáli. Nějakým způsobem jsem vybalil svůj bágl a zalezl do spacáku, abych se trochu zahřál. Přišlo mi přitom, že se ta naše zeměkoule nějak točí víc a víc, než jsme normálně zvyklí.

„Honzíku, Vánoce jsou tady“ zahulákal Dědek do tmy, známým sloganem z reklam

směrem, kde já zrovna lítal na kosmickém vandru a byl na to sám. Koukal jsem, jak tmu prořízl plamínek malé svíčky a začal pozorovat obrys Dědkova těla, soukajícího se do spacáku a stále žvanícího. „Hele máme cukrovíčko, svíčka slavnostně hoří a možná přijde i myslivec, pospěš, nenech se přemlouvat!“ Dědek stále lákal na vánoční skalní večírek a já přemýšlel, kde se v tom chlapovi bere stále ta jeho energie a proč už ho dávno Babča nezabila...

Ve stínu plamínku svíčky jsem pozoroval, jak se Dědek mazlí s myslivcem, který fakt v té zimě přišel. Nechtělo se mě ze spacáku, kde začalo konečně být teplo a ani ta zeměkoule se už tolik netočila. Na myslivce jsem taky neměl chuť. Najednou koukám, jak se ten malinkatý stydlivý plamíneček svíčky rozhodl, že zesílí. Po pár

minutách už docela jasně ozářil Dědkovo vánoční ležení „Dědečku, asi nám trochu hoříš!“ zahulákal jsem na něj! „Ty vole, já hořím!“ zařval Dědek směrem ke mně a vymrštil se ze spacáku a začal hasit svůj již napůl ohořelý žracák, který z nepochopitelných důvodů lehce zalehl tu hořící svíčku, když se Dědek pravděpodobně vrtěl při hrátkách s myslivcem!

Ráno jsme seděli u skomírajícího ohýnku, který ne a ne dát větší teplo, asi byl naštván, že jeho noční bratr byl na vánočním večírku zlikvidován Dědkem mrštností sobě vlastní a on stačil jen propálit žracák a pouzdro na nůž. Popíjeli jsme kávu a zakusovali ohořelé cukroví. Nejhorší bylo, že se do nás zase začala vkrádat zima. Hned jsem si vzpomněl na Aničku, že měla pravdu, počasí fakt nic moc. „Hele. Mě je nějaká zima na hlavu, tady odněkud táhne“ začal si stěžovat Dědek a já koukám, že má pěkně šedivý vlasy a v takovém množství, že by se klidně mohl na osadě s námi podělit a na té jeho lebce by to vůbec nebylo znát! Něco mi tu ale nehrálo! „Proč nemáš na hlavě klobouk!“ vystřelil jsem najednou na Dědka a začal tušit, že tu něco není v pořádku! Dědek se opět vymrštil a zařval stenem raněného zvířete „ty vole, já nemám klobouk, já nemám svůj originální, kožený klobouk z USA!“ Rychle jsem si šáhl na hlavu, abych se ujistil, jak jsem na tom já. Pohmatem jsem si z ulehčením ověřil, že můj australák je na správném místě. Začalo mě být Dědka líto, rázem jsme se snažili udělat kompletní rekonstrukci naší noční cesty z hospody. Moc nám to nešlo, protože to musel být fakt úžasný večer, když jsme si skoro nic nepamatovali, snad jen jak se Dědek válel v příkopě. Abychom co nejvíc vytrřbili mysl, tak jsme rychle dopili lahev toho myslivce a začali racionálně přemýšlet! Na co máme mobil a hned jsem zavolal do té hospody, naštěstí hospodská už byla vzhůru, protože její mimino mělo ráno hlad. „Ne, tady žádný klobouk nezůstal! Když jsme pomáhali tomu starému pánovi dát batoh na záda, tak ho měl na hlavě!“ Začal jsem se smát tomu „starému pánovi“, což mě v této situaci fakt dostalo. Dědek se začal rozčilovat, že ta hospodská

zas až tak příjemná nebyla! „Určitě kecá, jakej starej pán, já si batoh určitě na záda hodil sám!“

Pomalou jsme kráčeli lesem, Dědek bez klobouku, ale bos naštěstí nebyl. Nejdříve jsme ale prošli zpět celou naší možnou noční cestu, klobouk jsme ale bohužel nenašli! Nálada taková nijaká, jak když nás sežral kojot a vysral na skálu. Cestou se nám podařilo konečně rozdělat normální oheň, a tak jsme si dali

fazole, které nám zvedly náladu, protože jich bylo hodně a byly moc dobré. S plnými břichy jsme pomalu došli na Skalku, která v tento všední chladný den byla úplně liduprázdná. Nejhorší bylo, že všechny zdejší hospody byly krutě zavřené, jen na návsi blafal autobus. „Kam jedeš tuláku“ zahulákal jsem na řidiče, který tvrdej chleba má a který na nás koukal z okénka svého vyhřátého autobusu, jako na zjevení. „Do Kravař a v Blíževedlích je dnes taky vše zavřené!“ Moc jsme mu nedali čas na rozmyšlenou, vlezli jsme k němu a ať nám v Kravařích zastaví u Doušů.

Nádherné teplo v poloprázdné hospůdce u silnice, doplněné sváteční hudbou. Právě jsme dojídali výborný guláš se šesti, který jsme pak zapili pivem. Ze žalu přišli i ferneti, ale tentokrát jsme si dali pozor, přeci jenom se z nás pomalu stávali trosky. „Ráno jedeme brzy domů, fakt je to v tomhle počasí na hovno, už mě ta mlha a to mrhnutí nebaví“ procedil jsem jen tak mezi řečí. Starý Douša nám řekl totiž, že dnes už nic nejede, že je výluky, a tak jsme se rozhodli, že půjdeme spát do čekárny malého opuštěného nádraží v kopcích za městem.

Pomalou jsme stoupali po malé asfaltce tím kopcem směrem k nádraží a za sebou jsme nechali malé osamělé město mlčící. Tma byla jako v pytli. Najednou jsem dostal tušení, že tady začíná být něco špatně! „Dědku, dej mi papír,“ zařval jsem do tmy. To co následovalo potom, bylo dílem okamžiku! Vteřiny! „*BE, BLE, BLE....*“! Celým břichem mě projelo neskutečně velké, hlasité a hlavně rychlé zabublání, během kterého jsem jen zaslechl Dědka, jak huláká, že ten papír má někde na dně báglu. Ono to stejně bylo už jedno, protože toho snad bylo dvě kila a Dědek jen na mě nevěřícně koulel očima a koutky úst se mu začaly najednou cukat, prostě se chechtal na celé kolo. V dálce začal houkat vlak. To co následovalo potom, bych nepřál opravdu nikomu. Měl jsem dva litry vody, Dědkův papír a ručník, který později i s trenýrkami letěl do tmy do polí. Samozřejmě z toho houkajícího vlaku vystoupili snad všichni obyvatelé Kravař, kteří nechápali, proč pobíhám po té malé asfaltce vedoucí k jejich nádraží, v té zimě a tmě nahý jen v bundě. Dědek hubu nezavřel a neustále něco mlel. „Honzíku, takové *BLE, BLE, BLE* jsem ještě nikdy neslyšel, Honzíku přijel vlak a jdou lidi...!“ vše jsem snad ani nevnímal, jen jsem v duchu posílal Dědka a Doušu i s jeho výlukou do patřičných míst!

Ráno volala Anička, jak se máme a jestli jsme neumrzli, měla o nás starost, hodná to holka. „Jé vy už jedete domů, zastav se mě tedy na středisku pro léky!“ „Nikde se zastavovat nebudu, půjdu z nádraží rovnou domů!“ spustil jsem neurvale do telefonu! Na její nechápavou reakci jsem ještě stačil zahulákat do telefonu: „*Já se večer po....!*“

Cipajs.

STARÉ ZVYKY VÁNOC

V dnešní době už mají Vánoce zcela jiný nádech, než měly za našich předků. Některé zvyky přetrvávají, ale většina z nich už je zcela zapomenuta. Na co lidé dříve věřili a bez kterých vánočních obyčejů se Štědrý den neobešel?

Lití olova

Dnes už málokterá rodina lije na Štědrý den olovo, přitom ještě na počátku 20. století to k vánočním tradicím neodmyslitelně patřilo. Jelikož bylo ale za první i druhé světové války olova málo, tradice se na nějakou dobu skoro vytratila. Dnes seženeme olovo nejspíše v rybářských potřebách, když si koupíme tzv. olůvka, která se používají jako zátěž na vlasec. Roztavené olovo se lije do studené vody, kde po asi 5 minutách ztuhne. Z tohoto obrazce potom můžeme vyčíst, co nás v příštích letech čeká. Rovné čáry znamenají spokojený a klidný život, vlnité čáry znamenají nejasnosti, zmatky, ale i cestování. Uzavřený kruh značí finanční zisk nebo dědictví, dva kruhy svatbu, dva porušené kruhy rozchod nebo zrušení svatby. Čtverec předpovídá harmonický život a trojúhelník úspěchy v podnikání. Když si člověk ale klade konkrétní otázku, sám by měl z tvaru vyčíst odpověď.

Štědrovečerní tabule

Celý Štědrý den se držel půst, který skončil, až když vyšla první večerní hvězda. Podle staré tradice mělo být na stole devět pokrmů. Aby byla příští rok hojná úroda, každý u stolu měl sníst před jídlem lžičku hrachu. Tato tradice už se asi nedrží nikde, jelikož lidé už na své úrodě nejsou závislí.

Hospodyně nesměla vstát od stolu, aby se na příští rok zase všichni sešli ve stejné sestavě. Dnes u některých rodin tato tradice přetrvává, akorát nesmí vstávat od stolu ostatní členové rodiny, naopak hospodyně může. Pro přivolání si bohatství se jedly na Štědrý den pokrmy z čočky a jáhel a pod talíř se dávala drobná mince nebo šupina. Pokud se někomu podařilo omylem rozlít víno, znamenalo to, že se může rodina do roka těšit na křtiny.

Co přinášelo štěstí a smůlu

Dříve se věřilo, že když na Štědrý den budou lidé dělat některé aktivity, přinese jim to štěstí anebo smůlu. Před půlnocí mší se nesmělo šít a plést, znamenalo to, že by myši ušité dílo zničily. Také se nesmělo na Štědrý den prát prádlo, přineslo by to neštěstí a smůlu do rodiny.

Štěstí naopak přineslo, když se na Boží hod upekla chleba a v ten samý den slepice snesla vajíčka, která měla prý kouzelnou moc. Pokud vyšel Boží hod na pondělí, znamenalo to dobrou úrodu a hodně medu, když vyšel na úterý, lidé se mohli těšit na velkou úrodu vína a obilí. Boží hod v pátek znamenal horké léto a hezký podzim.

Dodržujete některé ze starých vánočních tradic dodnes? **PŘEVZATO.**

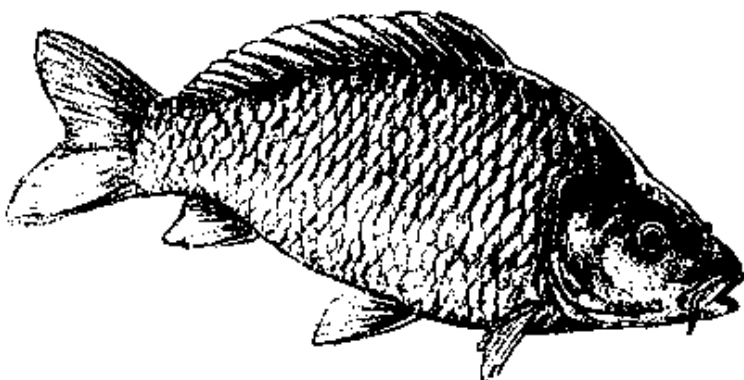
POHODA VÁNOC

ŠIMEK - GROSMAN

Po zkušenostech z loňska, kdy jsme sháněli dary a zásoby na poslední chvíli a utrpěli tak mnoho tržných i psychických ran, rozhodl otec, že letošní Vánoce musí být připraveny obezřetněji. Již od 1. máje jsme z mávátek dělali bábřlata na stromeček a pak přes léto hromadili zásoby. Tak jsme 24. prosince neměli žádných starostí a otec nařídil odpolední vycházku, aby nám pěkně vytrávil, a lépe jsme tak užili svátečního večera. Vyšli jsme všichni, kromě strýce Balouna, který zůstal doma, aby hlídal před méně zásobenými sousedy.

Kolem páté hodiny odpolední jsme se promrzlí vraceli. Strýc Baloun nás vesele uvítal, hlásil, že je vše v pořádku, a přál hodně štěstí. "Jenom bych ráda věděla," pravila pojednou matka, "kam se podělo ze spíže šestnáct vánoček." "Vánočky?" zamyslel se strýc. "Nazýváš tak snad ty pletené dobroty, kterými se dojídam se svým přítelem Wimpym?" "Kdo to proboha zase je, ten Wimpy?" rozčilil se děd a my pochopili, že strýc Baloun neměl zůstat sám doma. "Ještě jsem vám o něm nevyprávěl?" podivil se strýc. "Výborný společník a jedlík k pohledání." "Zase nějaký darmožrout," podotkl otec, "doufám, že se vyhne našemu prahu." "To mne opravdu mrzí," zesmutněl Baloun, "netušil jsem, že ho nebudete mít rádi. Jinak bych mu nedovolil ochutnávat kolekce." "Ježíši, to budou zase svátky," vyjekla sestra. Vpadli jsme do pokoje. Skutečně, pan Wimpy byl jedlík k pohledání. Několik, asi čtyřicet krabic bylo již prázdných. "Jsou chutné?" zeptal se smutně otec a podal nezvanému hostu poslední krabici. "Děkuji, ale již opravdu nemohu," opáčil Wimpy, "nějak jsem se přejedl kaprů. Koupili jste pořádné chlapáky. Ale zdolal jsem je," dodal vítězně. "Pečené já rád. Doufám, že jsem vám nevyplýval všechn tuk?" "Není vám z toho všeho špatně?" zeptala se matka

v tichém zoufalství. "No, nebylo mi nejlíp, neměl jsem zapíjet smetanou, ale pomeranče mě zase spravily." "Pomeranče," zaštkala babička, "ty byly na polici." "Ano, správně, stará paní," uznale pronesl Wimpy, "vy máte pamatováka, hned vedle šunky. Udělal jsem vám tam trochu

místa." "Ty zapomínáš na konzervy," volal Baloun, "co nám dalo práce, než jsme našli klíček." "Pardon," otázal se náhle host, "odkud jste měli tak znamenitou drůbež?" "To zvíře sežralo i krocana," lomil rukama děd, "kde mám pušku?" "Vánoce jsou svátky míru, těšil dědu strýc, "dostali jsme prostě na něj chuť. Nakonec ještě začneš vyčítat Wimpymu tu srnku a to už se opravdu urazím." Celá rodina plakala, jen švagr ještě našel sílu k otázce: "Srýčku, zbylo vlastně něco?" "Dárky!" zaradovala se sestra. "To bych se neodvážil tvrdit," opravil ji jemně Wimpy. "Ale vždyť to nebyly potraviny, " volali jsme všichni. "I za knihy venkovan hladovému krajíc namaže," poučoval Baloun, "natož za spodní prádlo, to i krmníka přidá." "Sláva, bude zabijačka," těšil se děd. "Už byla," stroze ho vrátil k realitě Wimpy. "Cestou z venkova vytráví a potom taky člověk leccos o vánocích rozdává." "Co jste rozdali, strýčku?" již nepřičetně, snad ze zvědavosti, vyptával se otec. "Ale nic nového, ty věci jistě znáš. Ten nebožák se tolik radoval z tvého bobřího kožišku. To víš, já sám toho na rozdávání moc nemám." "Panebože, ten blbec činil dobré skutky," otrásla se výbuchy pláče babička. "Neplačte, matko rodu," utěšil ji Wimpy. "I vašim jménem učinili jsme šlechtnost. Ty drahokamy chuděrce tolik slušely." "Drahokamy!" blouznil otec, "a já hlupák se cpu fazolema." "Tak půjdeme alespoň sáňkovat," navrhl infantilní švagr. "Sáňky," zasnul se Wimpy. "Dítě ze sousedství si je vzalo. Ještě stále mě hřejí jeho díky. Ale divím se, že to uneslo," meditoval, "přidal jsem mu ještě peřinku." "Nevidím zlaté hodiny vykládané slonovinou," chroptěl děd. "Bud pokojný, Zachariáši, jsou v dobrých rukou," uklidnil ho Baloun. "Ten chlap měl tak poctivé oči." Matka jen těžce povzdechla: "Půjdu stáhnout králíky," a sunula se ke dveřím. "Není to zbytečné?" zněla Wimpyho otázka. "Rozprávějte s námi raději, neměli právě dobré maso. Ale byl hlad," dodal smutně, "a to člověk sní leccos, zvláště když řezník tak dlouho nešel píchnout kňoura. Už tady kňour nebude rýt," roztesknul se. "A kravku taky porazil řezník," žaloval Baloun, "pak už se musela sníst."

"Promiňte," vmísil se znovu do hovoru Wimpy, "já jsem vám úplně zapomněl popřát veselé svátky a bohatého Ježíška." Z kostelní věže zazněly zvony. "Ať máte vždy hojnost," šeptl svátečně Baloun. "Pojďme si zazpívat společně koledy a poděkujme nebesům, i když jsme se letos zrovna nepřejedli."

A tak zatímco otec lámal chléb a porcoval narychlo ulovenou bělicí, nesl se večerem do kraje lahodný řev

Wimpyho a Balouna: **"Neseme vám noviny, poslouchajte..."**

První pěkný mráz, a už nám to začalo. Ráno jsem musel škrábat auto, abych vůbec viděl. Po kontrole v nemocnici jsem vyrazil na cestu domů. Zrovna jsem jel po vcelku pěkné silnici okolo Labe, když začalo pomalu svítat a provoz kupodivu v tuto dobu skoro žádný. Poslouchám rádio, které zrovna začalo hrát tuhle písničku. Nevím proč, ale nějak mě dostala, asi tím mrazivým svítáním při jízdě okolo Labe. Tak tady ji máte, třeba vás taky potěší, ahoj. **Cipajs.**

CHARLIE A FANTOM 305

Až na západní pobřeží mě vedla představa, že jednou narazím na místo, kde stačí prachy zvednout. Jenže mé cesty byly jen šňůrou prachmizernejch stací. Dál už mě hledat nebaví, a tak se teda vracím.

V prvních dvou dnech mi zastavil, koho jsem stopoval. Doma bych mohl být do týdne, kdyby to tak šlo dál, jenže tu další noc to nebylo už tak hladký, poslední stop mě vyklopil u hustý křižovatky.

Noc byla jako černej krém, a v jednom kuse lilo, až za pár hodin přece jen nad kopcem světlo tmu prozářilo. Zabrzdil jako o život, až mě to málem do příkopu smetlo, a z otevřený kabiny vyplulo nádherný lidský teplo.

Za volantem dřepěl obrovskej chlap, až neskutečnej, div že mě nerozmačkal, když po mé ruce chňap. "Říkají mi Charlie," zabručel, aniž by oči zved, „moje kára se jmenuje Fantóm 305."

Připadalo mi to podivný, proč jeho trak má takovýhle jméno, a on na to, že neví sám, a pokud ví, tak jenom že jeho kára pokaždý všechny ostatní smetla, nikdo z ní nikdy nespátřil nic víc, než zadní světla.

A tak jsme spolu kecali a lhali ostošest, až najednou se kousek před námi vynořil ze tmy motorest. A Charlie řekl: "Tak, šéfe, končím támhle u toho rozcestí, těch pár kroků už dojdeš sám, tady máš dolar pro štěstí."

Všechny tam v baru pozdravuj, a dej si panáka na můj zdraví. Ať připíšou ho na futro k dluhům, co tam má Charlie. "A pak se v dálce vytratil, jak s ránem každěj sen, noc byla ještě k zalknutí, ale začínal už den.

Šel jsem přímo k pultu, a když se mě barman ptal, co si dám, řekl jsem: "Panáka, Charlie mi na něj dal." A v té chvíli všichni ztichli, že slyšel jsem jen vlastní dech, jako kdyby sem zubatá scházela po schodech.

V tu chvíli jsem byl zděšený a nedokázal jsem to skrejt, ale barman mi podal sklenici a řekl: "Jen klid, a nech to bejt, čas od času sem přijde někdo s tím, že ho sem poslal Charlie, a že mu pití zaplatil."

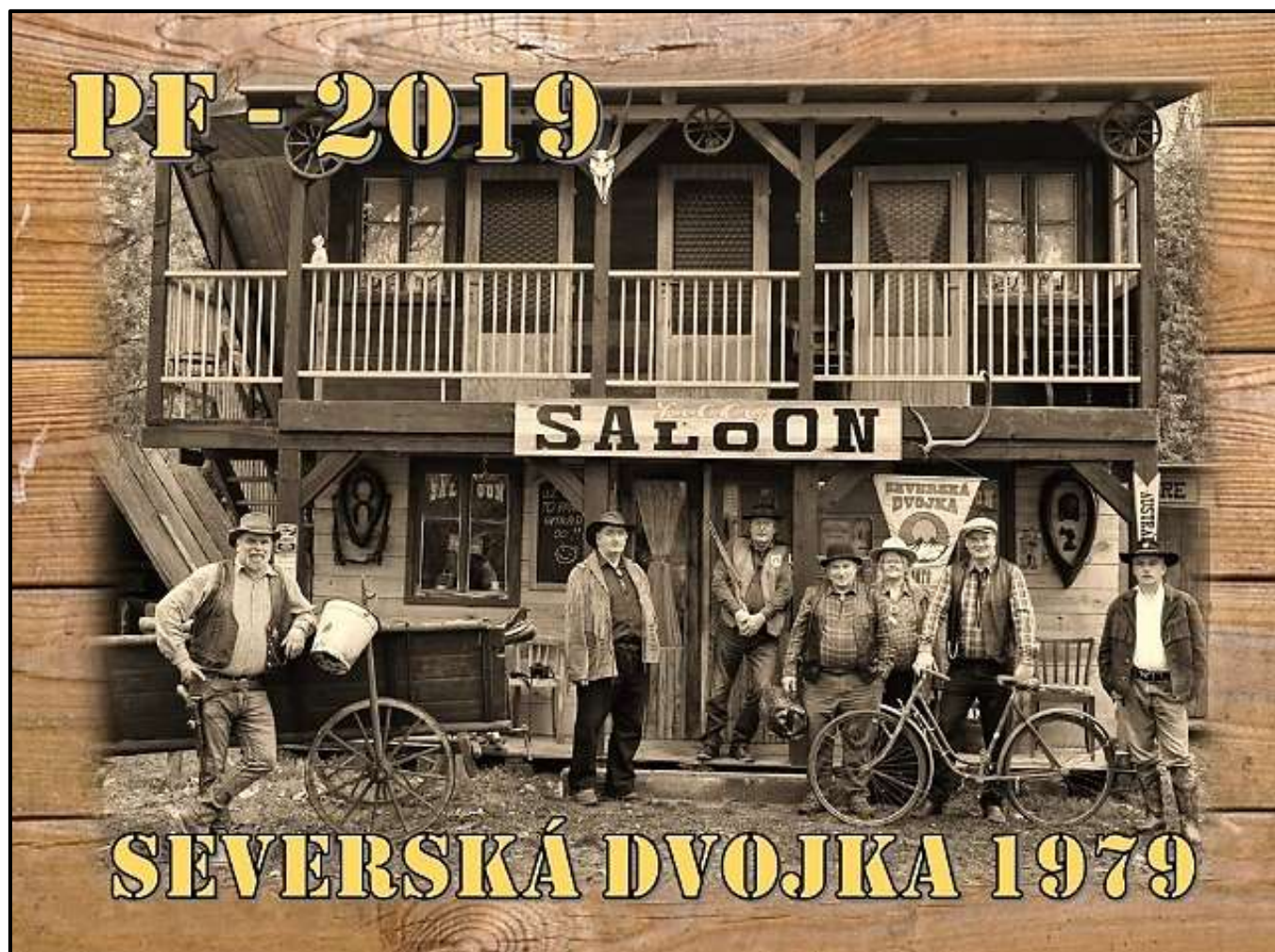
Víš, je to snad už deset let, ten čas tak hrozně letí, právě tam, kde tě vysadil, stál autobus plnej dětí. Charlie to pružil jako obvykle, hezky přes devadesát mil, a když autobus uviděl, neměl čas na to, aby zastavil.

Strh volant a brzdy skřípaly, jako když se strhne bouře, a pak se z lesa vyvalil ohnivej oblak kouře. Tam u toho rozcestí, jak říkám, je to tak deset let, tam skončili svý toulání Charlie a Fantóm 305.

A od té doby pokaždý, když se tu stopař k ránu zastaví, přesně to, jako dneska ty, nám vždycky vypráví. Tak, dej si ještě do druhý, a ten dolar vem si zpět, u nás neplatí ten, koho vezl Charlie a Fantóm 305."

„RYCHLÉ ŠÍPY“ SLAVÍ VÁNOC

VÁNOČNÍ

Věneček na dveře, za oknem sníh.

Děti se radují, všude zní smích.

Z domečku cukroví voní,

koledy z kostela zní,

dářečků více než v loni,

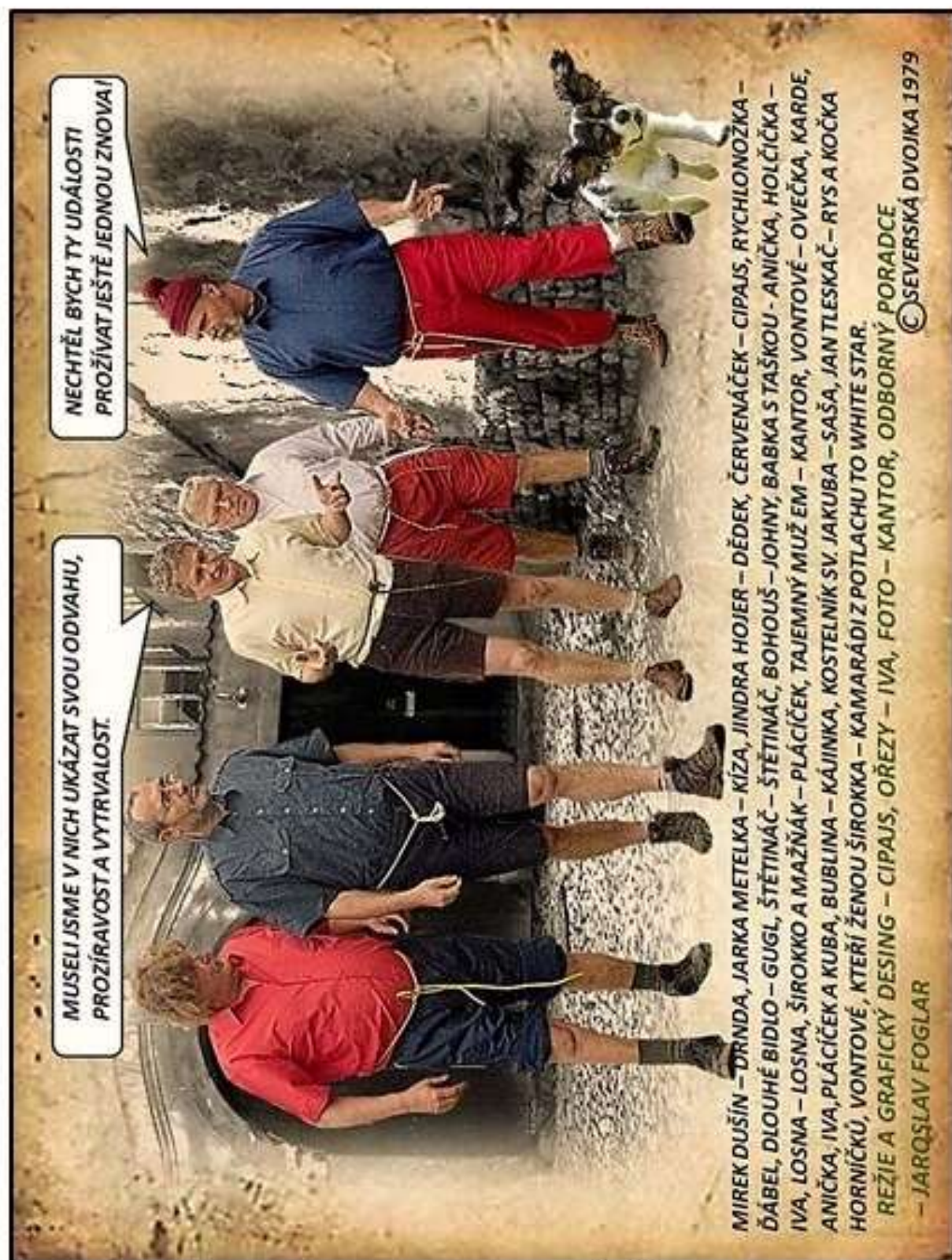
to je jen o Vánocích.

Hvězdička svítí, zazvoní zvon,

Maminka s tatínkem rozsvítí strom.

Z domečku.....

MUSELI JSME V NICH UKÁZAT SVOU ODVAHU,
PROZÍRAVOST A VYTRVALOST.

NECHTĚL BYCH TY UDÁLOSTI
PROŽÍVAT JEŠTĚ JEDNOU ZNOVA!

MIREK DUŠÍN – DRNDA, JARKA METELKA – KÍZA, JINDRA HOJER – DĚDEK, ČERVENÁČEK – CIPAJS, RYCHLONOŽKA –
 ĎÁBEL, DLOUHÉ BIDLO – GUGL, ŠTĚTINÁČ – ŠTĚTINÁČ, BOHOUŠ – JOHNY, BABKA S TAŠKOU - ANIČKA, HOLČÍČKA –
 IVA, LOSNA – LOSNA, ŠIROKKO A MAŽŇÁK – PLÁČÍČEK, TAJEMNÝ MUŽ EM – KANTOR, VONTOVÉ – OVEČKA, KARDE,
 ANIČKA, IVA, PLÁČÍČEK A KUBA, BUBLINA – KAJINKA, KOSTELNÍK SV. JAKUBA – SAŠA, JANTLESKAČ – RYS A KOČKA
 HORNÍČKŮ, VONTOVÉ, KTERÍ ŽENOU ŠIROKKA – KAMARÁDI Z POTLACHU TO WHITE STAR.

REŽIE A GRAFICKÝ DESING – CIPAJS, OŘEZY – IVA, FOTO – KANTOR, ODBORNÝ PORADCE

– JAROSLAV FOGLEAR

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979

Po třech letech se s vámi **RYCHLÉ ŠÍPY**, **BRATRSTVO KOČÍČÍ PRACKY** a další hrdinové našeho „kalendářního komiksu“ loučí. Kalendáře jsme vytvořili k 80. narozeninám slavného komiksu. Nám zbyly opravdu krásné vzpomínky na focení, které jsme si moc užili! Ahoj.

RYCHLĚ ŠÍPY VŠE JE ZTRACENO

NIKDY! NIKDY! JEDINĚ MŮJ SYN
ŠTĚPÁN MAŽŇÁK BUDE VELKÝM
VONTEM, JEDINĚ ON MÁ PRÁVO
DRŽET U SEBE HLAVOLAM MÉHO
BÝVALÉHO UČNĚ!

A HLAVOLAMI!! KDE
MÁTE HLAVOLAM??

POMOCI! UPUSTIL JSEM HO DO
VODY, ZTRATIL JSEM HO, POMOC,
POMOC, TOPÍM SE!!

PROSINEC

Po	3.	10.	17.	24.	31.
Út	4.	11.	18.	25.	
St	5.	12.	19.	26.	
Čt	6.	13.	20.	27.	
Pá	7.	14.	21.	28.	
So	1.	8.	15.	22.	29.
Ne	2.	9.	16.	23.	30.

© SEVERSKÁ DVOJKA 1979